

Čtvrťka kladívkového papíru byla tak pokryta směsí barevných čar, že už se v nich Nina vůbec nedokázala vyznat. Nejspíš na chvíli usnula a ruka jí jen tak ze zvyku bloudila po papíře. Roztrhla čtvrťku na tři kusy a hodila je na zem k ostatním zmuchlaným papírům. Vstávala v pět hodin, protože neurčitě doufala v ranní příval sil, teď se blížila devátá a jediným výsledkem všeho úsilí byla únava, protivná a vlezlá, kterou nemohla přičítat jen slabým pěti hodinám spánku. Za dva dny měla odevzdat osm metrových panelů o tom, jak je důležitá pravidelná péče o zuby – jazyk okamžitě zabloudil do mezery po pětce vpravo nahoře, která tam už zela hodnou dobu – ale reklamní slogany, zdlouhavé, poučné, k zbláznění nudné, jí zatím nedonutily ani k nejmenšímu nápadu. Ten, kdo si je vymýšlel, asi v životě neviděl zubní kartáček a pastu pokládal za vyložení přepychovou záležitost. Zavřela oči a zjevil se jí bělostný zářící bezvadný chrup v osmahlé mužské tváři na bledě růžovém pozadí, nic jiného se k tomu nehodilo. Leda malý zlý zažloutlý pidimužík, symbolizující zubní kaz. Nebo zubní vrtačka v podobě čápa, který přináší nový život bez bolesti. Proboha!

Snad to dělá ten dům, že se jí tak špatně pracuje. Nejdřív byla celá nadšená, že bude mít konečně svůj byt, dlouhé hodiny přemýšlela, jak si ho zařídí, a pak stál stěhovací vůz před vchodem a jí najednou popadla panika, že tady nebude schopná žít. Celá stavba vypadala jako skleněná, ačkoliv na ní kromě nijak zvlášť rozměrných oken nic skleněného nebylo, a poskytovala asi tolik soukromí jako nádražní čekárna.

Snad by byla šťastnější ve svém starém podkrovním ateliéru bez teplé vody, bez ústředního topení, bez koupelny, s mizerným osvětlením. Prudce se jí zastesklo po těch šikmých zdech a mrňavých oknech, kterými se daly na špičkách zahlédnout vršky tří věčně rozkývaných topolů, a měla sto chutí zahodit klíče do kanálu a utéct. Ale bylo nutné chovat se rozumně, ukázat stěhovákům, kam mají postavit těch pár kousků nábytku a nesmírnou spoustu krabic s bůhví čím, začít rozbalovat, uklízet, pořádat svůj nový domov a nenechat se zastrašit tím, že dům vypadá jako podivné tupé zvíře s šesti žlutými zobáky, které ji jednou sezobnou jako nějaký ubohý hmyz. Ostatně už druhý den se ze žlutých zobáků vyklubaly balkony, z červených tlam vrata do garáží, z obyvatelů obyčejná snůška lidských radostí a utrpení.

Dům sám za to nemůže, že kreslí jak svázaná, že ji toho tak málo napadá.

A co za to může? Nebo kdo? Kromě ní, ovšem. Člověk si za většinu věcí může sám.

Vstala. Raději se nasnídá. To už je jiný pohled, ta miska vajíček na měkko, hustě posypaných pažitkou. Žlutá, zelená, bílá. Tolik let má k snídani tři vajíčka, že by to byla nejmíň měsíční produkce středně velké slepičárny.

Najednou jí všechno začalo připadat veselé, snad to způsobila představa té hory vajec, uvědomila si, že je neděle dopoledne, venku svítí slunce a rozpouští poslední ostrůvky špinavého sněhu. Den se teprve protahoval, ze střeš vytrvale kapalo, a volné hodiny, podobné kulečnickovým koulím, čekaly na směr, který jim dá. Může pracovat a taky nemusí, je neděle, pochutnává si na topince a připadá si

všemocná, věci kolem ní se tváří vlídně a ona je šťastná, určitě je šťastná, a z pověřivosti to honem zaklepe na dřevo. Má své zkušenosti s trváním takových euforických pocitů.

Zazvonění telefonu se vneslo do ranní idyly, ale nenarušilo ji, jen přidalo ještě kousek očekávání. Kdyby zvedla sluchátko, dozvěděla by se, kdo volá. Když ho nezvedne, může si představovat celou řuru skvělých možností. Zvonek rozechvíval vzduch, seděla dál, vnímala ten zvuk, a pak zas bylo ticho. Když odnášela zbytky snídaně do kuchyně, zahlédla v zrcadle svůj obraz. Vysoká postava vypadala štíhle, pohybovala se graciózně, obličej byl bez vrásek, klidný, přívětivý. Kdybych si vzala brýle, bylo by to horší, vzdychla. Ale nevnímala svých pětatřicet let, aspoň ne v té chvíli, jako přítěž. Pětatřicet let do sebe hrnula všechno zlé i dobré, a právě teď se jí zdálo, že je dočista plná jako džbán opatrně vytažený ze studny. Až po ten modře malovaný kraj. Proto se jí nechtělo zvedat telefon a otvírat dveře, nebylo v ní kouska prostoru, nemohla přijímat, jen dávat, předat dál tu plnost k prasknutí, marnotratně ji rozdat ve svém malování. Ale vůbec to nedokázala, všechno, co dělala, se jí zdálo mdlé, nijaké, prázdné, jako kdyby jen trpně vyplňovala jakési předem narýsované kolonky, tužka se rozjela po papíře, a už narazila na hranice, které sice byly neviditelné, ale snad právě proto je neuměla překročit.

Hugo jí kdysi dlouze vykládal o pokusu s kohoutem, který položen okem na čáru není schopen se od ní odtrhnout. I ona byla nějakým takovým záhadným způsobem připoutána ke svým čarám, čím víc se

toužila osvobodit, tím pevněji ji stahovaly. Snad praskne, když nenajde způsob, jak ze sebe tu sílu uvolnit, jak ji vtisknout do každého kousku pomalovaného papíru. Ne část, všechnu, úplně všechnu sílu, aby každého zaplavila jako déšť, jako krupobití, jako průtrž mračen, vodopád, řeka, oceán.

Ale místo zaplavování jen seděla, dívala se z okna, a když se ozval telefon znovu, šla ho docela ráda zvednout.

„Volal jsem ti už před chvílí,“ ozval se přesně ten hlas i mírně vyčítavý tón, který čekala.

„Byla jsem ve vaně,“ zalhala a už mohla celý ten rozhovor slovo od slova předpovědět. Hugo ji bude přemlouvat, aby se s ním sešla, ona bude tvrdit, že má práci, a taky práci má, ale pak si představí jeho obličej na druhém konci drátu, tak podobný nešťastnému štěněti, a nevydrží.

„Dobře, tak v kolik?“ řekla, aby to zkrátila.

„Hned.“

„A potom?“

„Pořád. Pojd' se mnou na oběd, na procházku, do biografu...“

Bylo zvláštní, že se v jejím domě našel také muž, nebo spíš chlapec, který si z ní udělal docela nepochopitelně střed života, a byl ochoten kdykoliv jí složit k nohám svých osmadvacet let, sto devadesát centimetrů a slabých sedmdesát kilo živé váhy.

„Přijď pro mě ve čtyři.“

„Až ve čtyři?“

„Až ve čtyři.“

Ve čtyři vystoupí Hugo po těch jedenadvaceti schodech a bude tu. Tvářil se otráveně, že až ve čtyři, ale

kdoví, třeba naléhal jen v rámci pravidel hry. On taky neměl rád nedělní hospody, nacpané dychtivými ro-dinkami, byl nejspokojenější, když mohl zůstat celý den u svých knížek. Ale nikdy by to nedal najevo, chlapeček útlocitný, připadá mu asi strašně osamělá.

A není náhodou osamělá?

Na chvíli si zkoušela představit, jak se s Hugem objímá, přivolávala jeho hubené nervózní ruce, a už teď jí vadila měkkost bříšek na prstech, nedo-končenost stisku, pohyb zastavený kdesi uprostřed, snad z rozpaků nebo stydlivosti, ale spíš z celkové matnosti Hugovy osoby, která na ni padala jak le-pící se řídká mlha. Vzpomněla si na starou tetu, ot-covu sestru. Strašně mladá se vdala z vesnice do města, brzo ovdověla, a léta se potom trápila stes-kem po manželovi, kterého zaživa nemohla snést. Všechno je lepší než samota, prohlásila, když se v padesáti vdávala podruhé za pokladníka z místní spořitelny, který měl játra i ledviny zcela zničené nadměrným požíváním slivovice. Také hned požá-dal o invalidní důchod, zalezl do postele a opouštěl ji, jen když bylo potřeba doplnit zásoby alkoholu. Ale i to dělala brzy teta sama. Nina pochybovala, že takové manželství pro ni bylo lepší než samota a stesk vesnické holky přesazené do městského pro-středí. Nikdy ji ten příběh nedojímal, i když se teta v rychlosti upila k smrti, a vzpomínky na ni se ku-podivu scvrkávaly do buchet plněných řepou, kte-ré dovedla tak báječně péct. A na tu větu o samotě, s kterou nesouhlasila. Je mnoho věcí horších než sa-mota. Bylo by přece tak jednoduché milovat Huga. Chodil by za ni na poštu a do drogerie, dvě místa, která nesnášela, masíroval by jí záda, povídal by si

s ní, když nemůže spát, a každé ráno by ho nacházela vedle sebe.

Strašné pomyslení.

Ručička na váze se nebezpečně přehoupla přes číslo sedmdesát, několikrát se zakývala a pak se ustálila přesně na něm. Nahá mladá žena, ještě zadýchaná cvičením, se zasmušile zadívala na značku váhy KOMOR a poprvé si všimla, že je ověšená čtyřmi hvězdičkami. Jako koňak, napadlo ji a slezla z váhy. Sedmdesát kilo. Mohlo by to být ještě horší. Ale ne o moc.

Voda ve vaně vyšpláchla na zem, protože dosedla příliš vysoka, vlastně tam spíš spadla a teprve v poslední chvíli se zachytila držadla vyčnívajícího z kachlíků. V tom okamžiku zazvonil telefon.

Chvíli bojovala mezi zvědavostí a představou mokrých šlápot po celém bytě.

Zvědavost zvítězila.

„Dynybylová,“ vyhrkla udýchaně a stoupla si na ručník.

„Jakpak se má naše Evička v neděli po ránu?“

Tvář se jí protáhla zklamáním. Tak pro tohle si udělala loužičky na vyleštěných parketách?

„No, jakpak se má?“ naléhal mužský hlásek tenorového zbarvení.

„Nevím. Ještě jsem o tom nepřemýšlela.“

Tenorek se podlézavě rozesmál.

„Tak dobrý vtíp to zase nebyl.“

„Vidím, že naše Evička je hned po ránu ve formě.“

„Vytáhl jste mě z vany.“

„Ale jeje jeje, to je mi líto. Tak to musí honem zpátky, aby jí nevystydla vodička.“

„A neopadla pěnička!“ zaveršovala.

„Copak si dá Evička v poledne do břicha?“

No konečně. Už měla strach, že volá jen proto, aby se zeptal, jak se jí daří.

„Evička nic, Evička nemá peníze a hubne.“

Voda, stékající po ní v drobných stružkách, pomalu prosakovala kobercem. Sevřela ručník mezi chodidly a poskočila o dvacet centimetrů k oknu. Všechno se na ní rozhoupalo.

„Evička nám nesmí hubnout, Evička by pak byla tuctová jako všechny.“

„Evičce je zima.“ Tak ať z něho proboha to pozvání k obědu vypadne!

„Kdyby Evička zhubla, bylo by jí zima ještě víc. Přijedu pro ni v jednu hodinu.“

Nemohla si vymyslet odpověď, která by vhodně zapadala do téhle pitomoučké hry.

„Tak dobře.“

„Ledaže bych přijel hned a vydrbal Evičce záda.“

„Z toho nebude nic,“ řekla a zavěsila.

V chladnoucí vodě se jí pozvání zdálo docela výhodné. Tenorek ji určitě zavede do prvotřídní restaurace, a čím víc toho spořádá, tím bude spokojenější. Dělat někomu radost tímto způsobem nebylo zvlášť obtížné, a nic víc po ní Tenorek nechtěl. Představa osmi korun, které jí zbývaly do úterní výplaty, dělala „naši Evičku“ přímo ideálním společníkem. Nebude přece začínat s hubnutím v neděli!

Dům, ta podivná krabice s balkony podobnými zobáčkům, v sobě ukrývá devět bytů. Tři v přízemí, čtyři v prvním patře a dva veliké byty v druhém. V levém z nich, přímo nad Evičkou a Ninou, chystá

Marie snídani. Je to spíš svačina, protože její manžel má strašný zvyk vstávat ještě za hluboké tmy, vypít litr mléka a pak usilovně klepat na stroji až do devíti hodin. To ovšem ona už je dávno v práci, a tak si kromě sobot a nedělí nikdy neřekli dobrý den. Ale dnes byla neděle, a Marie se poctivě snažila přidat k pečlivě prostřenému stolu také patřičně naladěnou tvář. Ale zatrpkllost už získala v jejím obličejí domovské právo a dokázala se přimísit do každého výrazu i gesta. Snad proto polykal Vladimír svůj oblíbený pokrm, skládající se ze stejného dílu cibule a vajec, docela bez nálady, a když zvedl hlavu, upíral oči ke stropu.

„Dneska to bude špatné,“ vzdychl, a Marii se zdálo, že zaslechla v jeho tónu výhrůžku. Snažila se tvářit vesele, ale k vlastnímu údivu se jí v očích objevily slzy a zradily ji.

„Jdeš někam?“

„Nikam nejdu,“ odsekl a hned vypadal podrážděně, „mám jen spoustu práce.“

Slzy se zatáhly dovnitř, jako kdyby byly upevněny neviditelnými vlákénky. Ať je to jak chce, aspoň ho bude mít doma.

„Měl jsi dost vajíček?“ zeptala se skoro rozjásaně. Bez odpovědi přistoupil k oknu.

„Kde je Petr?“

„Vzadu na zahrádce. Neboj, pořádně jsem ho navlékla.“

Vytáhlý chlapec stál docela sám na trávníku pokrytém zbytky sněhu. Vypadal opuštěně. Vladimír už chtěl otevřít okno a zavolat na něho, ale v tom okamžiku hoch napřáhl ruku a lyžařskou holí začal soustředěně črtat do sněhu rozmáchlé obrazce. Brzy

se celá plocha naplnila podivuhodnými květy, vyrůstajícími z ještě podivuhodnějších lodyh.

„Co tam dělá?“ zeptala se Marie.

„Nic.“

„Stojí a kouká?“

„Hraje si.“

„Jak si hraje?“

„Maluje do sněhu.“

„To je divná hra.“

V té krátké větě byla vyjádřena všechna Mariina nespokojenost s životním postojem syna i manžela. Vladimír zmizel v pracovně a zabouchl za sebou dveře. Věděl, že se chová špatně, ale nemohl si pomoci. Většinou dokázal být skoro tak dobrým manželem jako otcem, i když do té první role se musel trochu nutit, ale stále častěji se přistihoval, že Marii závidí. Zasmála by se nevěřícně a taky trochu trpce, kdyby to slyšela, protože jí se jeho život zdál jediným velkým vírem oslňujících zážitků – na rozdíl od jejího – a nikdy by nepochopila, že jí závidí právě to, jak docela jednoduše a silně je na něho upnutá. Také by chtěl mít to štěstí a nade všechno milovat svou vlastní ženu! Kdyby jí aspoň mohl něco vyčítat! Kdyby byla nepořádná nebo špatná kuchařka, nedbalá matka, opíjela by se, podváděla ho. Tady se zarazil. Představa, že vytáhne paty z domu a nějaký cizí chlap si lehne do jeho postele k jeho ženě, zůstávala v jakémsi nezřetelném nárysu. Byla to scénka, kterou mohl použít v některé své povídce, ale ze života ji zcela rozhodně vyšoupl. I kdyby to nebylo zrovna v jeho posteli! Manželství je divná instituce, vzdychl si a byl udiven, že ho to i po těch dvanácti letech trápí.